

Sygn. akt II KK 202/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **R. M.**

skazanego z 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 sierpnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 3 kwietnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze (punkt 1-3) i w tym zakresie przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w Ż. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ż. oskarżył R. M. o to, że w dniu 27 stycznia 2013 r.
na drodze krajowej nr [...] w A. gm. W., pow. Ż., woj. M., prowadził w ruchu

ładowym samochód osobowy m-ki Ford Fusion nr. rej. [...] znajdując się w stanie nietrzeźwości kolejno: 0,52 mg/l, 0,48 mg/l i 0,45 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ż. wyrokiem nakazowym z dnia 3 kwietnia 2013 r., sygn. akt ... 239/13 uznał oskarżonego R. M. za winnego popełnienia zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu, kwalifikując go z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych po 20 złotych każda. Nadto na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci rocznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na poczet którego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 stycznia 2013 r. (art. 63 § 2 k.k.). Jednocześnie obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Wyrok ten, wydany na posiedzeniu w trybie art. 500 k.p.k., wobec niezłożenia sprzeciwu, uprawomocnił się w dniu 7 maja 2013 r. (k. 47,48).

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego R. M. w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiódł Prokurator Generalny, który na podstawie art. 523 § 1, 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k., zarzucił prawomocnemu wyrokowi nakazowemu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 502 § 1 k.p.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu w postępowaniu nakazowym grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, w sytuacji gdy przepis ten przewiduje możliwość orzeczenia grzywny w wysokości do 100 stawek dziennych.

Powołując się na powyższe wniósł on o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, dlatego została rozpoznana na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zgodzić się należy ze skarżącym, że Sąd Rejonowy wydając wyrok nakazowy w sposób rażący naruszył dyspozycję art. 502 § 1 k.p.k. Przepis ten określa zarówno rodzaj kar jakie może orzec sąd w wyroku nakazowym, jak też ich wysokość, w tym górny pułap grzywny, który wyznacza na poziomie do 100 stawek dziennych

albo do 200.000 złotych. Ograniczenia te podyktowane są faktem, iż wskazane w tym przepisie kary orzekane są w postępowaniu nakazowym charakteryzującym się szczególnymi uproszczeniami.

Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku nakazowym wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, a więc w wysokości przekraczającej maksymalną dopuszczalną granicę sankcji określoną w art. 502 § 1 k.p.k. Niezastosowanie się do tego przepisu w zakresie górnej granicy orzeczonej kary grzywny miało istotny wpływ na treść wyroku, ponieważ konsekwencją tego uchybienia było poniesienie przez oskarżonego dolegliwości w zakresie kary, której w postępowaniu nakazowym nie powinien być ponieść.

W związku z tym, skoro wadliwość wyroku odnosi się tylko do orzeczenia o karze i tak granice zaskarżenia określił w kasacji Prokurator Generalny, to Sąd Najwyższy związany treścią art. 536 k.p.k. uchylił zaskarżone orzeczenie tylko w tej części. Wprawdzie uchylenie zaskarżonego wyroku co do kary grzywny wytworzyło stan prawomocności horyzontalnej, jednak wyroku w takim kształcie nie można uznać za wyrok skazujący w rozumieniu art. 413 § 2 k.p.k., ponieważ brak mu niezbędnego elementu jakim jest rozstrzygnięcie co do kary. Konsekwencją takiej sytuacji była konieczność uchylenia tegoż wyroku także co do środka karnego orzeczonego na podstawie art. 42 § 2 k.p.k. i zaliczeniu na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy (art. 63 § 2 k.p.k.), ponieważ sąd może orzec zakaz przewidziany w art. 42 § 2 k.k., tylko w razie wydania wyroku skazującego osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

W toku kolejnego rozpoznania sprawy sąd rozważył możliwość wymierzenia oskarżonemu kary grzywny przy respektowaniu ograniczeń przewidzianych w art. 502 § 1 k.p.k. i rozstrzygnięciu o środku karnym określonym w art. 42 § 2 k.k. pamiętając, że fakt uwzględnienia kasacji wniesionej na korzyść skazanego uruchamia w postępowaniu ponownym pośredni zakaz *reformationis in peius* określony w art. 443 k.p.k.